

Sygn. akt II CSK 506/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M.G.
przeciwko J.D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2, 3 i 4 k.p.c., a więc potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, nieważność postępowania oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Uszło jednak uwagi skarżącego, że z art. 398⁴ § 2 k.p.c. wynika obowiązek zamieszczenia w skardze nie tylko wniosku o jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania, ale nadto obowiązek uzasadnienia to jest uzasadnienia wskazującego, że wymienione przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w sprawie wystąpiły.

Uzasadnienie zawarte w skardze kasacyjnej pozwanego jest jednocześnie uzasadnieniem przesłanek jak i podstaw kasacyjnych, co nie pozwala ocenić, który fragment tego uzasadnienia odnosi się do powołanych przesłanek a który do podstaw kasacyjnych. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego dokonywanie szczegółowej analizy obszernego uzasadnienia dla oddzielania tych uzasadnień i poszukiwania w nich argumentacji właściwej dla każdego z tych elementów skargi kasacyjnej. Pełnią one różne funkcje i nie podlegają łącznemu badaniu, ale badaniu

rozłącznemu, na różnych etapach postępowania kasacyjnego, jakkolwiek nie można wykluczyć, że w obu wypadkach argumentacja może być zbieżna.

Nie można też nie zauważyć, że skarżący zarzuca nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji. Ponieważ skarga kasacyjna przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji, zarzut ten nie mógł być powołany jako wypełniający przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.; wskazana przesłanka, dla jej skuteczności, musiałaby dotyczyć postępowania przed sądem drugiej instancji, co jednak z twierdzeń skarżącego nie wynika. Nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji niewzięta pod uwagę przez sąd drugiej instancji mogłaby podlegać badaniu na dalszym etapie postępowania kasacyjnego, to jest przy badaniu zasadności podstaw kasacyjnych, co jednak następuje dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W świetle powyższego stwierdzić należało, że skarżący nie dowiódł istnienia wskazywanych przez siebie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).